



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Consultationes Theologicæ Et Spirituales Christiani verè fidelis & verè devoti ...

... De Excellentissimis Jesu Christi Dei-Hominis

Louis François <d'Argentan>

Augustæ Vindel. ; Dilingæ, 1723

VD18 80217931

Art. II. Cur & quomodo Jesus Christus baptizari voluerit?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45509

tellectum imbutum pulchris ipsi ansam explanandi nobis ad-
cognitionibus circa Baptismum huc pulchrioras, sequentes ipse
Salvatoris nostri, ut præberet proposuit quæstiones.

ARGUMENTUM.

Cur & quomodo Jesus Christus Baptizari voluerit.

ARTICULUS. II.

Baptismus S. Joannis non tollebat peccatum originale.

QUid opus erat Jesum Christum recepisse Baptismum? Dicere, hoc fuisse, ut liberaretur à peccato originali, foret blasphemia; siquidem, cum personaliter sit DEus, capax non erat peccati vel minimi; & quando infans noxæ originalis reus, etiam præsentatus fuisset Baptismo sancti Joannis, non fuisset ab illa liberatus, cum ille non fuerit Sacramentum novæ legis, quod gratiam confert ex se ipso, sed simplex figura legis antiquæ, quæ non nisi gratiam promittebat. Dicere, quod debuerit ipsum baptizare, ut imponeret ipsi nomen, jam acceperat ad orandum nomen Jesu, è cælo allatum ipsi ab Angelo, & impositum à sancto Josepho, tempore circumcisionis suæ. Dicere, Baptismum ipsi fuisse necessarium, ut admitteretur in numerum fidelium per impressionem sacri characteris, quem recipimus in Baptismo, quique distinguit nos ab iis, qui non sunt filii DEI; erat ipse unicus Filius DEI ex natura sua, erat natus totius Eccle-

siæ caput, erat unctus Domini à propriâ suâ divinitate; adhæc Baptismus Joannis non imprimebat characterem, sicut Baptismus Christianorum. Dicere tandem, illum venisse illuc, sicut ut excitaretur ad pœnitentiam visibili hæc cæremonia, & vehementi sancti Joannis exhortatione, novimus ipsum nullâ indignisse pœnitentiâ pro seipso, eò quòd ipsa extiterit innocentia, & ipsa per essentiam sanctitas. Verum quidem est, ipsum magnas exantlare voluisse pœnitentias pro nostrorum expiatione criminum; sed huc ferebatur ex impulsu divinæ charitatis suæ, quæ tam succensa erat, ut omnes ardor, qui adurere potest corda omnium tum Angelorum, tum hominum, in comparatione cum zelo suo, non nisi gelu sit & glacies. Cur igitur recipere voluit hunc Baptismum è manu præcursoris sui.

Non erat necessarius Christo.

Sex pulchræ rationes, ob quas Jesus Christus recipere voluit Baptismum Joannis.

Id fecit ex pluribus ponderosis & pulchris rationibus. 1. Prima,

Ccc 2

quia

quia cum onerari voluerit omnibus nostris peccatis, exhibebant hæc totam naturam humanam innumerâ multitudine enormium criminum defœdatam; & Baptismus, quem recipiebat, demonstrabat, necessitatem, quâ indigebat lavari illa sacro suarum Baptismate gratiarum. 2. Secunda, quia approbare voluit & confirmare Baptismum sancti Joannis, quo excitabatur universus populus ad baptizandum animas suas aquis pœnitentiæ, sicut is ipsorum baptizabat corpora aquis Jordanis. 3. Tertia: quia per hoc existimationem conferre voluit ipsimet sancto Joanni, exhibendo ipsi maximum, quem recipere in terris poterat, honorem, ut testimonium, quod universo populo reddere debebat de veritate Messia, tantò majori præstaretur ab ipso cum auctoritate. 4. Quarta, quia recipere hæc occasione voluit testimonium Authenticum divinitatis suæ & Filiationis suæ divinæ, ex proprio ore Patris sui, in præsentia universi populi, qui turmatim accurrerat ad prædicationem sancti Joannis Baptistæ, qui audirent descendentem Spiritum Sanctum & manentem super caput ejus, sub figurâ columbæ. 5. Quinta, ad demonstrandum, quod sepeliret veterem Adam & Synogogam sub aquis, isque

novam progignere vellet Ecclesiam, quàm educeret totam puram ex aquis Baptismi; vel ut loquitur S. Gregorius de Nazianzo: *Ascendit JEsus de aquâ secum quodammodo demersum educens & elevans mundum.* 6. Sexta, ut populi videntes, quod semetipsum submiserit ad recipiendum Baptismum, tantò magis essent dispositi ad recipiendum illum, quem paulò post instituturus erat, cujusque jam demonstrabat materiam & formam, non suis verbis, sed suis factis juxta doctrinam sancti Thomæ: siquidem ipsemet erat in aqua, quæ Baptismi sui est materia; & forma illius manifesta apparuit in persona Patris, qui se manifestavit è cœlo; in persona Filii, qui cernebatur in aqua Jordanis; & in persona Spiritus Sancti, qui apparebat in aère sub specie columbæ.

Sufficit, interpellat ipsum Ecclesiasticus, probè capio omnes rationes tuas, & illarum adhuc alias perspicio; sed lubens scirem, quem finem sortita fuerit ipsa disceptatio, cujus sanctum Evangelium paucis verbis mentionem facit, JEsu Christum inter & sanctum Joannem, quando hic magna cum reverentia dicit: *Ego à te debeo Baptizari, & tu venis ad me.* An justo suo desiderio frustratus fuit divinus hic præcursor? an non

rece-

Naz. orat. in
sancta lumina

3. p. q. 66.
a. 2.

Math. 3.

recepit Baptismum à Salvatore nostro?

Nulla de hoc est certitudo, inquit ipsi pastor: Certum quidem est, ipsum ad hunc recipiendum nullam habuisse obligationem: siquidem ultra quod liberatus fuerit à peccato originali & sanctificatus in utero Matris suæ, lex Baptismi nondum erat promulgata, nec habebat vim obligandi usque ad tempus Pentecostes, quando Apostoli spiritu DEI repleti inceptorum publicare illum; quod accidit longo tempore post mortem sancti Joannis Baptistæ. Sanctus Gregorius Nazianzenus pro certo tenet, quod æquali potius fuerit honore, ut Baptizaret & Baptizaretur à Salvatore nostro: *Ut ipse Baptistam baptizaret.* Et videtur hic esse sensus & traditio antiquissimorum patrum Ecclesiæ. Sanctus Evodius, qui immediatè successit sancto Petro in Cathedra Antiochena, composuit Epistolam, quam inscribit lumen, in qua dicit, quod IESUS CHRISTUS baptizaverit propriâ manu sanctissimam Virginem Matrem suam, & sanctum Joannem Baptistam, & sanctum Petrum, & sanctum Jacobum, & sanctum Joannem; quam veritatem benè addiscere potuit à S. Petro, cum fuerit ipsius Discipulus ac successor.

Sed tamen replicat Ecclesiasti-

cus, humilitatis hæc erat disceptatio IESUM inter & sanctum Joannem Baptistam: Quis amborum tulit palmam? O pulchrum spectaculum, tanti roboris, ut profunda admiratione teneat defixos tum Angelos tum homines, videre creatorem & creaturam disceptantes, quis cedat alteri! Quis obtinebit victoriam? an palmam reportans erit humilior? Verùm si palmam reportet, attolletur supra alium, & si magis attollatur, quomodo erit humilior? Sed ex altera parte, si non reportet, nec vincat in pugna humilitatis, quâ ratione humilior erit? Sanctus Joannes sustinet, suum esse baptizari, & suum submittere manibus divinis caput: IESUS CHRISTUS sustinet, suum esse baptizari à Joanne, seque ipsius se manibus submissurum. Quid faciat sanctus Joannes? Si pertinaciter resistat, non est humilis, cum voluntati DEI non cedat; & superbus est, si cedat, ipsumque baptizet; eoque quædam auctoritatis sit species, quæ vilem creaturam dedecere videatur summè; nihilominus cedit, & omnem, uti æquum erat, IESU CHRISTO reliquit humilitatis prærogativam; sed jacturam compensat aliunde ex obedientia, quæ excellens humilitatis est opus.

Admirandum hoc exemplum amulantes magni duo sancti, &

Humilitas & superbia divi-
dunt inter se
prædestinatos
& reprobos.

præcedit humilitas. Audiant elati: Ante ruinam exaltatur spiritus. Audiant humiles: DEUS humilia respicit. Audiant elati: Et alta à longè cognoscit. Audiant humiles, quia Filius hominis non venit ministrari, sed ministrare. Audiant elati; quod de eorum capite scriptum est: Ipse est rex super omnes filios superbia. Occasio igitur perditionis nostræ facta est superbia diaboli, & argumentum Redemptionis nostræ inventa est humilitas DEI. Hostis enim noster inter omnia conditus, velut videri super omnia elatus; Redemptor autem noster magnus manens super omnia, fieri inter omnia dignatus est parvulus. Dicatur ergo humilibus, quia dum se deji-
ciunt, ad DEI similitudinem ascen-
dunt. Dicatur autem elatis, quia dum se erigunt, in aportata Angeli imita-
tionem cadunt. Quid igitur elatione dejectius, quæ dum supra se tendit, ab altitudine veræ celsitudinis elongatur? Quid autem humilitate sublimius, quæ dum se in ima deprimat, Auctori suo manenti super summa conjungitur?

Adhæc si dubitemus adhuc, solum exercitium veræ & sinceræ humilitatis esse compendium omnis justitiæ Christianæ, legamus egregiam illam epistolam quam exaravit sanctus Augustinus ad Dioscorum. Hic admonet ipsum, exhortatur ipsum, affectu plusquam paterno exsti-

mulat ipsum, ut omni studio incumbat & invigilet perfectioni Christianæ, cujus si prima principia & regulas fundamen-
tales nôsse desideras, ecce tibi illas. Huic te, mi Dioscore, ut totâ pietate subdas velim, nec aliam tibi ad capessendam & obtinendam veritatem viam munias, quam qua munita est ab illo, qui gressum nostrorum tanquam DEUS videt infirmitatem. Ea est humilitas, secunda est autem prima humilitas, secunda humilitas, tertia humilitas; & quoties interrogares, hoc dicerem, non, quod alia non sint præcepta, quæ dicentur, sed nisi humilitas omnia, quæ benè agimus, & præcesserit, & comitetur, & consecuta fuerit, & proposita quam intueamur, & apposta cui adhareamus, & imposta, quæ reprimamur, jam nobis de aliquo bono facto gaudentibus, totum extorquet de manu superbia. Itaque sicut Rhetor ille nobilissimus (Demosthenes) cum interrogatus esset, quid ei primum videretur in eloquentia præceptis observari oportere, pronuntiationem dicitur respondisse: Cum quæreretur, quid secundo, eandem pronuntiationem; quid tertio, nihil aliud, nisi pronuntiationem dixisse: si interrogares, & quoties interrogares de præceptis Christianæ religionis, nihil aliud responde-
re, nisi humilitatem liberet, & si fortè alia dicere vellem, necessitas co-
geret.

Elogium & magna vis ve-
humilitatis.

S. August.
Epist. 56.

ARGU-